

Розвиток сільського господарства у стратегічній перспективі неможливий без достатнього інвестиційного забезпечення, основою якого мають бути як власні так і залучені кошти, а також державна підтримка. Тільки поєднання зусиль держави і окремих підприємств дозволить перебороти низку наявних проблем та здійснити залучення необхідного обсягу коштів для ефективного проведення реформ та прибуткової діяльності суб'єктів господарювання [5, с.273]. Для залучення інвестицій необхідно першочергово розв'язати проблеми макроекономічної стабілізації й активізувати дію усіх важелів економічного регулювання інвестиційної діяльності.

Список використаних джерел

1. Однорог М.А. Особливості інвестиційної діяльності в аграрному секторі. *Актуальні проблеми міжнародних відносин*. 2015. вип.126. Ч.2. С.108-115.
2. Феєр О.В. Інвестиційне забезпечення діяльності вітчизняних підприємств. *Науковий вісник Мукачівського державного університету*, 2016. Вип.2. С.112-117.
3. Savitska S. Fugelo P. Economic evaluation of investment activity of agricultural enterprises in the Ukraine. *Proceedings of the 2018 International Scientific Conference 'Economic Sciences for Agribusiness and Rural Economy' No 1, Warsaw, 7–8 June 2018*, pp. 303–308.
4. Капітальні інвестиції в Україні за 2017 рік. Державна служба статистики України. 2017.
5. Вашечко Ю.В. Інвестиційне забезпечення сільськогосподарських підприємств в умовах кризи. *Глобальні та національні проблеми економіки*. 2015. № 7. С. 270-274.

Сита Євгенія
старший викладач кафедри економіки
підприємництва та економічної безпеки
Херсонський національний технічний університет
Херсон, Україна

ДОСЛІДЖЕННЯ ГАЛУЗЕВИХ ПЕРЕДУМОВ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ РОЗВИТКУ ВИНОРОБНИХ ПІДПРИЄМСТВ УКРАЇНИ

Виноробна галузь України впродовж кількох десятиліть оцінюється економістами як перспективна і відзначається значним потенціалом розвитку. Зважаючи на тенденції активного розвитку світового ринку виноробної продукції, зростання споживання вина і посилення конкуренції з боку винних країн, питання конкурентоспроможності та можливостей процвітання даної галузі в Україні заслуговують на особливу увагу. Виноробна галузь є перспективним напрямком розвитку економіки України, що обумовлено сприятливими ґрунтово-кліматичними умовами і достатньою забезпеченістю трудовими та іншими ресурсами [1, с.181].

Стабільне функціонування підприємств даної галузі відіграє вагомий роль у забезпеченні населення цінними продуктами харчування, а підприємств - виноробною сировиною, сприяє наповненню коштами місцеві бюджети, чим впливає на

загальноекономічний розвиток держави в цілому.

В умовах сьогодення існує ряд фінансових, економічних і ресурсних проблем, що стримують розвиток підприємств даної галузі.

Жорстка конкуренція на ринку вина зі світовими лідерами диктує необхідність підвищення якості виноробної продукції України, при цьому повинна супроводжуватись зниженням її собівартості. Істотним резервом зниження собівартості вина в Україні є підвищення врожайності винограду й ефективного його використання шляхом впровадження безвідходних технологій.

З метою підвищення врожайності слід використовувати прогресивні технології у виноградарстві, новітні зрошувальні системи, підвищувати рівень агротехніки, використовувати комплексно-стійкі сорти винограду. Проте, вирішення сировинної проблеми виноградарства не можливе без відновлення і подальшого розвитку виноробного розсадництва.

Проблемними для галузі залишаються питання забезпечення спеціалістами-виноробами. Вітчизняні ВНЗ щорічно випускають близько 150 молодих спеціалістів-виноробів, з яких лише 2-5% можуть працевлаштуватись на підприємствах. Низька привабливість науково-дослідної роботи формують вкрай загрозливу тенденцію кадрового забезпечення розвитку галузі. Найгостріша проблема в кваліфікованому управлінському персоналі вищої ланки, необхідному для маркетингового просування та позиціонування продукції на світовий ринок [2, с.36].

Для вирішення існуючих проблем необхідна розробка комплексних заходів щодо покращення контролю за рівнем якості на всіх етапах виготовлення продукції, підвищення технічного рівня і технологічної культури виробництва, посилення боротьби з фальсифікатом та виготовленням низькоякісного вина, підміною марок і сортів. Реалізація заходів щодо розвитку виноробних підприємств вимагає значних інвестицій і високої інноваційної активності. Вирішення комплексу існуючих проблем можливе лише при цілеспрямованій узгодженій роботі освіти і науки, та пильної уваги і допомоги з боку держави.

Для підтримки і регулювання діяльності вітчизняного виноградарства і виноробства на державному рівні була прийнята низка нормативних актів. Зокрема, 20 вересня 2016 року було скасовано обов'язкову ліцензію на оптову торгівлю винопродукцією, виготовленої з власного виноматеріалу.

У 2018 році Президент України підписав закон «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо розвитку виробництва терруарних вин та натуральних медових напоїв». З набуттям чинності закону винороби позбудуться необхідності отримувати майже 160 дозвільних документів для отримання ліцензії на виробництво. Очікується, що ухвалення закону призведе до збільшення кількості малих винарень, детінізації та легалізації виробництва вина, зростання експорту та збільшення робочих місць у сільській місцевості, збільшення кількості малих винарень, що в свою чергу призведе до збільшення надходжень у бюджет і сприятиме розвитку виноробної галузі.

Проведене дослідження галузевих особливостей функціонування виноробних підприємств в сучасних умовах дозволяє сформулювати наступні напрями розвитку:

1) підвищення ефективності шляхом оновлення матеріально-технічної бази підприємства та впровадження екологічно безпечних ресурсозберігаючих та енергозберігаючих технологій;

2) розвиток сировинної бази виноробних підприємств на основі впровадження інноваційно-інтенсивних технологій виробництва, підвищення врожайності шляхом використання прогресивних технологій та новітніх зрошувальних систем;

3) впровадження заходів з метою збільшення обсягів винограду і виготовленої винопродукції;

4) впровадження безвідходних технологій, тобто отримання вторинних продуктів при переробці винограду на виноматеріали, які представляють значну цінність для ряду галузей народного господарства;

5) оптимізації виробничих процесів з метою скорочення витратного циклу без порушень технології виробництва (запровадження безперервних способів обробки виноматеріалів);

6) оптимізація джерел фінансування (власних, залучених, позикових) виробничого процесу у піки ділової активності та забезпечення їх раціональної структури протягом року;

7) впровадження заходів щодо інноваційно-інвестиційного зміцнення матеріально-технічної бази;

8) формування ефективної системи управління трудовими ресурсами, участь підприємств у програмах ВНЗ побудованих на засадах дуального навчання з метою залучення молодих фахівців для подальшої роботи;

9) підвищення культури споживання винопродукції шляхом застосування маркетингових заходів: проведення дегустацій, розвитку винного туризму, участь у спеціалізованих виставках;

10) Використання передового вітчизняного та зарубіжного досвіду з метою покращення якості продукції та підвищення її конкурентоспроможності.

Вищезазначені напрями дозволять підвищити конкурентоспроможність та ефективність функціонування і, на нашу думку, є перспективними для подальшого розвитку виноробних підприємств України.

Список використаних джерел

1. Виноградарство : підруч. для студ. вищ. аграр. закл. освіти III-IV рівнів акредитації / М. О. Дудник, М. М. Коваль, І. М. Козар, О. Д. Ляний, Е. І. Хреновськов. Київ : Урожай, 1999. 287 с.

2. Павлова О. С. Актуальні проблеми розвитку виноградарства та виноробства. *Економіка харчової промисловості*. 2009. № 4. С. 35–39.

3. Осипов В., Осипова Л. Виноградарство та виноробство України, сучасний стан, проблеми, тенденції розвитку. *Економіст*. 2015. № 5. С. 28-31

